

Jis atvyko paskendęs vilnoniame palte.

Pastatė lagaminą man prie kojų, nusiėmė kepurę. Vakarietišku bruožų. Tamsiaakis. Ant šono sušukuotais plaukais. Jo žvilgsnis perėjo per mane kiaurai, bet manęs nematė. Su nuoboduliu balse angliškai paklausė, ar galėtų pasilikti keletą dienų, kol susiras kažką kito. Padaviau jam blanką. Jis ištiesė man pasą, kad užpildyčiau blanką pati. Janas Keranas, gimęs 1968 metais, iš Granvilio. Prancūzas. Nuotraukoje atrodė jaunesnis, ne tokiais įdubusiais skruostais. Parodžiau jam, kad pasirašytų mano pieštuku, bet jis išsitraukė iš palto plunksnakotį. Kol pildžiau registracijos dokumentus, nusimovė pirštines, pasidėjo jas ant registratūros stalo, apžiūrėjo dulkes ir katino statulėlę, pritvirtintą virš kompiuterio. Pirmą kartą pajutau poreikį pasiteisinti. Aš nekalta, kad viskas čia taip nutriušę. Dirbu čia viso labo tik mėnesį.

Svečių namus sudarė du korpusai. Pirmajame buvo registratūra, virtuvė, bendrasis kambarys, du aukštai su

kambariais išilgai koridorių. Oranžinės ir žalios spalvos koridoriai su melzganomis lemputėmis. Senis Parkas tebe-gyveno tais pokario laikais, kai klientams vilioti buvo nau-dojamas tas pats jaukas, kaip ir kalmarams gaudyti, – mirk-sinčios girliandos. Kai giedromis dienomis darbuodavausi virtuvėje, matydavau paplūdimį, besidriekiantį iki Ulsano kalnų, kurie kilo į dangų pasipūtę tarsi matronos krūtys. Antras korpusas stovėjo per keletą gatvelių nuo pirmojo: buvo renovuotas tradiciniu būdu, ant polių, kad būtų pa-prasčiau įrengti grindinį šildymą ir jaučiau gyventi abiejuo-se kambariuose su popierinėmis pertvaromis. Vidiniame kieme – užšalęs fontanas ir plikas kaštonas. Senio Parko įstaiga nebuvo paminėta nė viename kelionių vadove. Čia galėjai atsidurti nebent atsitiktinai, per daug išgėręs arba pavėlavęs į paskutinį autobusą.

Kompiuteris pakibo. Kol jis gaudė kvapą, aš susakiau prancūzui viską apie kasdienį svečių namų gyvenimą. Pa-prastai tuo užsiimdavo senis Parkas, bet tą dieną jo nebuvo. Pusryčiai nuo penktos iki dešimtos ryto virtuvėje, šalia re-gistratūros, už stiklinės pertvaros. Skrudinta duona, uogie-nė, kava, arbata, apelsinų sultys ir pienas nemokamai. Už vaisius ir jogurtus palikti tūkstantį vonų pintinėje ant skru-dintuvo. Nešvarius skalbinius sudėti į skalbimo mašiną pirmo aukšto koridoriaus gale, aš išskalbsiu. Belaidžio in-terneto slaptažodis: ilovesokcho, be tarpų ir be didžiųjų rai-džių. Nedidelis prekybos centras yra už penkiasdešimties

metrų gatve žemyn ir dirba visą parą. Autobuso stotelė už jo, iš kairės. Seoraksano draustinis už valandos kelio nuo čia, dirba iki saulėlydžio. Reikia pasirūpinti gerais batais, nes daug sniego. Sokčas – kurortinis miestas. Žinokit, žiemą nelabai yra ką čia veikti.

Šiuo metų laiku klientų buvo nedaug. Tik vienas alpinistas japonas ir maždaug mano amžiaus mergina, ištrūkusi iš sostinės atsigauti po estetinės veido operacijos. Ji čia gyveno jau dvi savaites, o jos draugas ką tik irgi atvyko dešimčiai dienų. Visus juos buvau apgyvendinusi pagrindiniame korpuse. Nuo pernai, kai numirė senio Parko žmona, svečių namai ėmė suktis lėčiau. Parkas ištuštino antro aukšto kambarius. Tad visi kambariai buvo užimti, įskaitant manąjį ir tą, kuriame gyveno jis pats. Prancūzui teks miegoti kitame korpuse.

Buvo tamsu. Mes pasukome gatvele link motušės Kim krautuvėlės. Jos kiaulienos kukuliai skleidė nei tai česnako, nei tai paplavų kvapą, o už trijų metrų kanalizacijos gerklė raugėjo savo tvaiku. Ledo pluta traškėjo nuo mūsų svorio. Blyškios neoninės šviesos. Kirtę antrą gatvelę, atsidūrėme prie portiko.

Keranas pastūmė stumdomąsias duris. Rožinės spalvos sienos, plastikinis baroką mėgdžiojantis veidrodis, rašomasis stalas, violetinė antklodė. Jis plaukais lietė lubas, o nuo sienos iki lovos buvo ne daugiau kaip du žingsniai. Daviau jam patį mažiausią kambarį, kad man nereikėtų daug

tvarkytis. Bendras vonios kambarys buvo kitame kiemo gale, bet per visą namo ilgį ėjo stoginė, – buvo galima pereiti nesušlapus. Bet kokių atveju tai jo netrikdė. Jis apžiūrėjo tapetų netobulumus, pasidėjo lagaminą, davė man penkis tūkstančius vonų, bet aš nenorėjau jų imti. Jis pavargusiu balsu primygtinai paprašė pinigų pasilikti.

Griždama į registratūrą, užsukau į žuvų turgų pasiimti likučių, kuriuos man palikdavo mama. Praėjau prekystalių eiles iki keturiasdešimt antrojo, nekreipdama dėmesio į žvilgsnius, pakylančius man einant pro šalį. Jau dvidešimt treji metai prabėgo nuo to laiko, kai tėvas suvedžiojo mamą ir dingo be pėdsakų, bet mano prancūziškos šaknys ir toliau kurstė apkalbas.

Mama, kaip visada per daug pasidažiusi, padavė man maišelį mažų aštuonkojų. – Tai viskas, ką šiuo metu turime. Ar dar turi aitriųjų paprikų pastos?

– Taip.

– Duosiu truputį.

– Nereikia, dar turiu.

– Kodėl tu jos nenaudoji?

– Naudoju!

Šliurpt – ji užsimovė geltonas gumines pirštines ir įtariai mane nužvelgė. Sulysau. Senis Parkas nepalieka man laiko pavalgyti, ji būtinai su juo pasikalbėsianti. Aš paprieštaravau. Pradėjusi dirbti, kiekvieną rytą kimšdavau

skrudintą duoną, užsigerdama litrais kavos su pienu, – tikrai nesulysau. Seniui Parkui prireikė laiko, kol priprato prie mano gaminimo, bet leido man savo nuožiūra ruošti maistą svečių namams.

Aštuonkojai buvo miniatiūriniai. Tilpo po dešimt į saują. Surūšiauvau juos, tuomet karamelizavau su valgomaisiais svogūnėliais, sojų padažu, cukrumi ir vandeniui atskiesta aitriųjų paprikų pasta. Sumažinau ugnį, kad neperdžiūtų. Kai padažas pakankamai sutirštėjo, įdėjau sezamų ir lipnių ryžių pastos, nykščio dydžio griežinėliais supjaustytą toką** . Pradėjau pjaustyti morkas. Jų juostelių atspindys peilio ašmenyse keistai susiliejo su mano pirštais.

Vėjo gūsis atvėsino kambarį. Atsisukusi pamačiau įeinantį Keraną. Jis norėjo stiklinės vandens. Gėrė stebėdamas mano darbo vietą lyg nesuprantamą paveikslą. Išsiblaščiau ir įsipjoviau į delną. Ant morkų suputojęs kraujas virto rusva plutele. Keranas išsitraukė iš kišenės nosinę, priėjo prie manęs ir uždėjo ją ant žaizdos.

– Atsargiau.

– Aš netyčia.

– Visa laimė, kad netyčia.

Jis nusišypsojo, prispaudęs ranką prie manosios. Atsitraukiau – jaučiausi nejaukiai. Jis parodė į keptuvę.

* Korėjietiškas pyragėlis iš ryžių miltų. Gali būti tiek sūrus, tiek saldus. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Čia šiam vakarui?

– Taip, devynioliktą valandą, salėje šalia.

– Su krauju.

Fakto konstatavimas, pasišlykštėjimas, ironija. Nesu-
pratau jo tono. Bet jis jau buvo išėjęs.

Valgyti neatėjo.